

[Svend Nielsen.]

Situationen, derved faar man opmagasinet saa meget Sprængstof, at man ligefrem fremmer den Udvikling, der paa et eller andet Tidspunkt kan føre til en Udladning i Forbindelse med en Overenskomstsituation.

Jeg er ikke enig med det ærede Medlem, Formanden for De samvirkende Fagforbund Hr. Eiler Jensen, naar han antyder, at de Kendelser til Forstaaelse af Septemberforliget, der er afsagt gennem Aarene, næsten skulde have ændret Septemberforligets Indhold. Jeg ved i hvert Fald, at hvert Aar, naar vi for mit Fags Vedkommende forhandler med mit Fags Modpart, støder vi regelmæssigt tilbagevendende paa den Bestemmelse i Septemberforliget, der sikrer Arbejdsgiverne Ret til at lede og fordele Arbejdet. Blot en saadan almindelig Ting som at faa gennemført en regulær Arbejdsanvisning fra Forbundets Side til Skibene umuliggøres af denne Bestemmelse, som altsaa stadig er i Kraft og vil være i Kraft, indtil hele dette Forhold har været taget op til Revision.

Det er jo for øvrigt en Bestemmelse, som i visse Situationer har været anvendt, naar man inden for Fagbevægelsen har haft Tillidsmandsproblemet oppe til Drøftelse. Det er ikke saa længe siden, man paa et af Skibsværfterne uden videre satte en Tillidsmand ud i den kolde Sne. Bevares, Arbejdsgiverne blev i dette Tilfælde, saa vidt jeg husker, idømt en mindre Bøde, men Tillidsmanden kom ikke tilbage. Arbejdsgivernes Ret til at lede og fordele Arbejdet er nu engang knæsat, det kommer man under ingen Omstændigheder uden om.

Jeg er ikke uvidende om, at man, saaledes som det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen har fremdraget det, inden for De samvirkende Fagforbunds kompetente Forsamlinger fuldt og helt gaar ind for Bestemmelserne i Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder §§ 7 og 8. Jeg har heller ikke henvist til, at man inden for De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg eller Generalforsamling skulde have peget paa Nødvendigheden af, at disse Bestemmelser blev taget op til Revision. Jeg har sagt, at der blandt Medlemmerne hersker endog meget stor Utilfredshed med disse Bestemmelser, og det er i hvert Fald en Kendsgerning,

som det ærede Medlem ikke vil kunne bestride, eftersom en Række Organisationer har vedtaget Udtalelser, hvori man peger paa, at det er nødvendigt at faa disse Spørgsmaal taget op til Revision.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen, naar han siger, at det jo ikke kan være saadan f. Eks. inden for Typograf-forbundet, at Sætterne har deres Forhold til selvstændig Afgørelse og Trykkerne deres. Det kan det naturligvis ikke. Ogsaa her maa der være en vis Fornuft i det, og vi for vort Vedkommende er indforstaaet med, at man forhandler om hele dette Spørgsmaal og om muligt finder frem til en bedre Løsning.

Maa det være mig tilladt, hvad angaar den sociale Linie i hele denne Sag, at minde om, at det første Fag, der blev ramt af Sammenkædningsbestemmelsen i Forligsmandsloven, var Sømandenes Forbund. I 1934 forhandlede Forbundet Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse. Vi havde 84 Timers Arbejdsuge. Forligsmanden stillede et Forslag, der ogsaa omfattede Søfolkene. Før Søfolkene Afstemning var forbi, meddelte Forligsmandsinstitutionen, at Forslaget var vedtaget; ogsaa Søfolkene havde vedtaget det. Hvis det er det, man kalder en solidarisk Lønpolitik, ja, saa maa det ærede Medlem undskylde, saa forstaar jeg overhovedet ikke, hvad Begrebet „solidarisk Lønpolitik“ dækker.

Bertel Dahlgard: Jeg vil gerne sige til de ærede Medlemmer, Hr. Boeck-Hansen og Hr. Svend Nielsen, at jeg begræder aldeles ikke, at Arbejds- og Forligsnævnet ikke længere bestaar. Jeg har tværtimod den Opfattelse, at Opbygningen af denne Ordning ikke passede for mere normale Forhold. Jeg kan i øvrigt godt føje til, at i de Problemer, vi her beskæftiger os med, der er det i og for sig ikke en Voldgiftsordning, der interesserer mig mest. Det, der interesserer mig mest, er, at vi alle bliver klar over, og handler derefter, at vi før eller senere maa finde frem til den Solidaritet mellem Produktionens forskellige Faktorer, der giver det størst mulige Udbytte for Samfundet og den størst mulige Tryghed for Funktionærer og Arbejdere. Jeg tror, det vilde være klogt, hvis alle var enige i og holdt sammen om at